

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA.

379 Kysymys. J. H. Koska te maailman selitätte luoduksi aikakausittain ja käytätte raamattua tätä tutkiessanne apuna, mutta raamatussa on tarkalleen selitettyä maailman synty aineellisissa vuosiluvuissa, niin pyydän siis tähän vastausta, että mitenkä te raamatun perusteella voitte selittää maailman luoduksi niin pitkinä ajanjaksoina?

Vastaus. On luonnontieteellinen tosiasia, että maailma on „luotu“ eli kehittynyt mittaamattoman pitkinä ajanjaksoina. Jos raamattu tai mikä muu kirja tahansa opettaisi toisin, olisi sen oppi väärä. Nyt kuitenkin salatieteelliset tutkijat koettavat osottaa, että raamattu ja yleensä pyhät kirjat eivät opeta väärää oppia luonnontieteellisestikään, koska niitä ei karkean kirjaimellisesti ole ymmärrettävä, vaan esoteerisina kirjoituksina, joiden tulkitsemiseen tarvitaan avaimia. Omat tietonsa salatieteilijät taas ovat saavuttaneet lukemalla „luonnon kirjaa“ eli luonnon omaa muistia omista luomis- ja kehityskausistaan.

(Tietäjä 1918 Heinä-Elokuu N:o 7-8, s. 123)

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA.

380 Kysymys. K. S. Koska on tapahtunut tämän planeettaketjun käännekohta alaspäisestä kaaresta ylöspäiseen kaareen? Tämä on mielestäni tärkeä ja syvä problemi, ja koska kysymyksestä ollaan erinieltä, toivon siihen vastausta. Minäkin voin sitten vastata sen valon jälkeen, minkä olen saanut totuutta etsiessäni.

Vastaus. En tiedä, että ainakaan teosofisissa piireissä kysymyksestä oltaisi eri mieltä, sillä tuntuu olevan teosofinen selviö, että historiallisesti katsoen ihmiskunta nyt on ylöspäisessä kaareessa. Käännekohta tapahtui silloin kun planeetan ja ihmiskunnan elämä oli syvimmin aineeseen vajonnut. Madame Blavatskyn, Mrs. Besantin y. m. mukaan tämä tapahtui Atlantiksella, ja H. P. Blavatsky sanoo nimenomaan, että sen perästä ihmisten „aivotkin ovat jo pehmenneet“. Sama tietäjä sanoo myös, että atlantilainen rotu kukoisti noin miljoona vuotta sitten, vaikka atlantismaan viimeinen jäännös (Poseidon-saari) upposi mereen vasta 11 á 12 tuhatta vuotta sitten. Poseidonkatastroofin ajan määrää Platon, mutta toisista aikamääristä saattaa ehkä olla eri mieltä, koska mad. Blavatsky ei yleensä tahtonut antaa tarkkoja vuosilukuja. Niinpä myöhemmin tutkijat ovat taipuvaisia supistamaan H. P. B:n aikamäärää.

381 *Kysymys. K. T.* Mitä varten ihminen elää ja on olemassa yleensä sekä fyysillisesti erittäin?

Vastaus. Jos ihminen tekee tämän kysymyksen käytännöllisesti yksilönä, kysyen, „mitä varten minä olen olemassa?“, jolloin hänen kysymyksensä merkitsee samaa kuin „mitä minun pitää elämässä tekemän?“, silloin hänen myös täytyy saada vastaus omalta itseltään, omalta jumalaltaan, sillä vastaus on yksilöllistä laatua. Mutta jos hän tekee kysymyksen ajattelijana ja teosofina, silloin teosofisella elämänymmärryksellä on vastaus valmiina. Ihminen on olemassa sitä varten, että hän tulisi täydelliseksi, s. o. samalla autuaaksi eli täysin onnelliseksi. Onni on vain totuudessa ja rakkaudessa. Totuuden tiedossa ja rakkauden taidossa täydellinen ihminen – hän yksin on täydellinen onnessakin. Fyysillinen elämä on välttämätön tämän päämäärän saavuttamiseksi. Fyysillinen elämä on ihmismielen koulu. Ilman fyysillisen ruumiin elävää koneistoa ei ihmisen henki saavuttaisi itsetajuntaa eikä olemassalon kokemuksia eikä mahdollisuutta itsekasvatukseen. Fyysillinen elämä on jumalan suuri lahja.

(Tietäjä 1918 Lokakuu N:o 10, s. 191-192)

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA.

382 *Kys. H. I.* Minkävuoksi henkilö, joka uskoo Mestarien olemassaoloon ja koko sydämeästään haluaa löytää oman Mestarinsa, vieläpä työskenteleekin hänet löytääkseen, ei tietoisesti ole saanut kohdata häntä päivätajunnassaan, joskin sisäisesti ja hetkittäin voi tuntea hänen läsnäoloansa?

Vastaus. On otettava huomioon kaksi tekijää: opetuslapsen toivomus ja mestarin tahto. Mestarit ovat eläviä ihmisiä, jotka oman tietonsa ja viisautensa mukaan ohjaavat toimintaansa. Opetuslapsen toivomus kohdata mestariaan kasvoista kasvoihin ei riitä; mestarinkin täytyy jostain syystä sitä tahtoa, ennenkuin hän opetuslapselle näyttäytyy. Mestarin läsnäolon tunteminen on saavutus, johon useimmat pyrkijät saavat tyytyä. Ja sekin kielletään heiltä usein. Kaidalla tiellä kulkijan täytyy oppia seisomaan omilla jaloillaan, sillä muuten hänessä ei kehittyisi kyky auttaa toisia hädässä.

(Tietäjä 1918 Joulukuu N:o 12, s. 255-256)